

Spojovací hřebínek z Kleine Glockneru na Grossglockner rozhodně není pro lidi trpící závratí.

JAK SE DOSTAT NA KOBYLKU VELKÉMU ZVONÍKOVÍ

Pokud máte chuť zahrát si na horolezce, zkusit si chůzi po ledovci a zdolat nějaký vyšší vrchol, není třeba jezdit daleko. Sousední Rakousko nabízí mnoho parádních cílů. A pokud k tomu všemu ještě nejste troškaři, můžete vyrazit rovnou na nejvyšší horu – Grossglockner (3798 m n. m.).

Předem bych ale asi měl upozornit, že se nejedná o žádnou vycházku. Babičku s dědou radši nechte tentokrát doma. Je třeba si napřed zjistit, co vás asi čeká a jestli máte na takový výlet opravdu dost zkušeností. Základním předpokladem je i dobrá fyzická kondice a odpovídající vybavení. Podcenit některý z těchto faktorů by se nemuselo vyplatit. Mohlo by vám na Velkém zvoníku také odzvonit. Snad vám tento článek mírně napoví.

Naše skupina jezdí do hor poměrně často a ledovec jsme si vyzkoušeli i na nedávné túře na Dachstein. Přesto jsme ale vyrazili raději se zájezdem, který s sebou má zkušené horské vůdce. Vždy je lepší jít s někým, kdo dokonale zná terén, umí udělat rozbor sněhu a zjistit případné lavinové nebezpečí nebo v nejhorsším ví, co dělat v problémových situacích. Pokud to vy nevíte, doporučoval bych zařídit se stejně jako my. Nemáte-li vlastní cepín, mačky na boty, helmu a úvazky na jištění cesty (ferraty), nevadí, dá se vše zapůjčit. (Někdy je to dokonce v ceně zájezdu.) Bez čeho se ale neobejdete, a co vám nikde nepůjčí, jsou kvalitní vysoké kožené boty, nepromokavé kalhoty a bunda, funkční teplé oblečení, sluneční brýle a opalovací krém s vyšším faktorem. Není to malá investice, ale pokud budete jezdit častěji, určitě se vyplatí.

CESTA NA STÜDL HÜTTE

Nejsnazší trasa vede od chaty Lucknerhaus (1918 m n. m.) ke které se ještě dá

Tak takovýhle výhled je z nejvyššího vrcholu Rakouska.

dostat autem. Dál již musíte po svých. Nás tam ráno autobus vyhodil rozespálé do pěkného lijáku. Začátek úplně stejný jako při cestě na Dachstein. Po minulých zkušenostech, kdy se nám na vrchol kvůli počasí nepodařilo dostat, nejsme zrovna plní optimismu. Ale kdo nehraje, nevyhraje, je třeba to zkusit. Vyrazíme tedy nahoru k chatě Stüdl Hütte (2801 m). Potoky jsou dost rozvodněné a valí se jimi černé vlny. Místy není jiná možnost než přebrodit, takže na chatě pak máme hned první večer mokro v botách. (Není špatné mít s sebou noviny, ne vždy to sušárna na chatě zvládne sama.)

Ubytování na Stüdl Hütte na jedné ze společných ubytoven (která zatím byla nejluxusnější, kterou jsme kdy navštívili) stojí 20 Euro za noc na osobu. (12 Euro pokud máte kartičku Alpenverein – určitě se vyplatí, když jezdíte častěji, slevy na ní jsou nejen v Rakousku, ale i ve spoustě jiných zemích.) Pivo stojí 3,80 Euro. Ceny jídla vám neprozradím, protože jsme měli vlastní. Šetřit se musí. (Ale hlavně ne na pivo.)

VÝSTUP NA RAKOUSKÉHO VELIKÁNA

V šest hod. ráno vylézáme před chatu a nestačíme se divit. Předpovědi opravdu nelhalo a venku je krásně jasno, jen při noční bouři napadlo trochu sněhu. Východ slunce je opravdu okouzlující. Celý zájezd se rozdělil na tři družstva po šesti lidech. Každé dostalo svého vůdce. Našemu okamžitě přidělujeme přezdívku Mojžíš. Působí tak nějak

Příchod k ledovci pod Grossglocknerem.

starozákonně. Jestli to nedělají ty zkušenosti vepsané ve vousaté tváři...? Vyrazíme směrem k chatě Erzherzog Johann Hütte (3451 m n. m.).

Po krátkém traverzu jižní stěny Schere docházíme k ledovci Ködnitz kees. Zde je již třeba nasadit mačky a navázat se na lano pro případ, že by někdo uklouzl nebo se propadl do skryté trhliny pod sněhem. Po chvíli dostal Mojžíš chuť otestovat naši víru (nebo tedy spíše svoji víru v naši připravenost). „Nenápadně“ na svahu poodstoupil, lišácky se na nás zadíval a pak se opatrně s křikem svalil na stráň. Vyjeveně na něj zíráme a nikdo se zrovna s cepínem na zem nevrhá, aby podle instrukcí brzdil pád. Mojžíš totiž raději zvolil na zkoušku ne moc příkrý svah, a nějak mu tu nejede. Tedy spíš vůbec, jen tak se tam valí na zemi. Po chvíli vstane, opráší se a pokračujeme. Myslím, že podruhé už radši padat nebude.

Chvilími fouká prudký vítr, že se člověk musí zapřít cepínem a sníh při tom nepříjemně bičuje do tváří. Zanedlouho přicházíme k jednoduché jištěné cestě na Erzherzog Johann Hütte. Už zde začíná při rychlejším lezení člověk pociťovat nadmořskou výšku – hůře se popadá dech.

Krátký odpočinek u chaty a čeká nás cesta cik cak po ledovci až ke Klei-

ne Glockneru (3770 m n. m.) U skalní stěny začíná první obtížnější lezení. Následná cesta mezi malým a velkým Glocknerem je jištěna ocelovými tyčemi cca po 20 m. Jsme rozhodně rádi, že nám mezi ně navázali lano, na které se můžeme cvaknout a aspoň trochu se zabezpečit. Bez něj by to bylo celkem nepříjemné. Tento úzký, sněhem pokrytý hřebínek s prudkými srázy po obou stranách rozhodně nedoporučuji někomu, kdo jen trochu trpí závratí.

Obzvláště zajímavé je překonávání velkého kamene v cestě. Trochu to připomíná novou polohu z Kámasutry kterou bych nazval asi „Neodolatelný kámen“. Člověk na něj musí nalehnout a chůzí styl Charlie Chaplin přecupitovat asi 20 cm úzkou římsu z něj vyčnívající a na konci špičku kamene přelézt. (Všude okolo samozřejmě nádherný „vzdušný zážitek“, jak se to nazývá v některých odborných knihách.) Pozorovat řadu lidí postupně obšťastňujících kamennou bohyni je celkem sranda, ta ale přejde, když přijдете na řadu vy.

Pak už následuje exponovaný (obtížný) přelez známého Pallaviciniho žlabu, který slouží také jako jedna z možných přístupových cest pro zkušené horolezce. Žlab je ale sám o sobě dobře jištěn ocelovým lanem, takže pokud zvládnete pohled na propasti po obou stranách, není to až tak hrozné. Pak už

Sestup z vrcholu a opět krásný pohled na nebezpečný hřebínek

jen krátký výšvih a jsme na Grossglockneru u vrcholového kříže. Počasí je stále ideální, takže můžeme konečně v klidu pozorovat okolní špice. Poprvé se koukáme na hřebeny hor seshora. Pocit je to nepopsatelný.

NEJVÍCE NEHOD SE STÁVÁ PŘI SESTUPU

Vědomi si této známé pravdy se po krátkém odpočinku dáváme opatrně na cestu dolů. Lidí začíná přibývat a v oblasti Pallaviciniho žlabu a na spojovacím hřebínku mezi vrcholy není moc míst, která by se dala bezpečně minout. Začínají vznikat dlouhá čekání, což je dost otrava a to to ještě prý někdy bývá mnohem horší. Je na tom

nepříjemné i to, že bez pohybu rychle prochládáte. (Bývá proto dobré, abyste i v rámci lanového družstva měli všichni přibližně stejné tempo.)

Některé cizí výpravy to berou dost odvážně. Jedná se většinou o několikačlenné skupinky s jedním zkušeným vůdcem, který je žene před sebou uvázané na laně. Prý je sice toto také styl jištění (když někdo spadne, vůdce omotá lano kolem nejbližší tyče nebo přinejhorším skočí na opačnou stranu hřebene), ale já bych jeho ovečkou tedy rozhodně být nechtěl. Asi bych svému pánu tolik nedůvěřoval. (V Rakousku je ale situace jiná a věřících lidí je tam podstatně víc než u nás.).

Nakonec se sestup po skále povedl bez nehody a od malého Glockneru už pohodlně kráčíme zpět k chatě. Pociťujeme z absolvované výšky slabou bolest hlavy, ale naštěstí nezvracíme jako jeden kolega z vedlejšího družstva. Přirovnal bych to asi jen k menší kocovině. A na tu je samozřejmě nejlepší pivo. Dnes si ho navíc určitě zasloužíme.

Zhruba po 18. hod. jsme zpět na Stüdl Hütte. Plní dojmy probíráme dnešní nevšední zážitek a pozorujeme, jak ve sklenici padá mlha do údolí. Nádherný pocit. Kdo nezažil, nepochopí. Doporučuji zažít. Není toho třeba mnoho, stačí většinou jen chtít. ■